

„DECHBEROUCÍ A DĚSIVÉ.“ - THE BOOK ZONE

POPRAVA

ÚTĚK Z VÝHNĚ

AUTOR BESTSELLERU *LOCKDOWN*

ALEXANDER GORDON SMITH

POPRAVA

ÚTĚK Z VÝHNĚ

© Alexander Gordon Smith, 2013

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Helena Dvořáková, 2024

Cover © Christian Fuenfhausen. 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-4668-2 (pdf)

ALEXANDER GORDON SMITH

POPRAVA

ÚTĚK Z VÝHNĚ

přeložila Helena Dvořáková

FOBOS

OBSAH

CHLAPEC	7
NA HÁKU	13
VIDINA	21
NEMOCNICE	27
VYSÁTÝ	37
TESTY	43
V DŘE	53
CIZINEC	65
MINULOST	73
ŘEŽÍVÁNÍ	83
SMRT	95
ROZKAZY	103
KONTROLY	113
EXTRÉMNÍ OPATŘENÍ	125
ROZHODNUTÍ	137
MĚSTO MŔTVÝCH	145
DOMOV	155
ČAJ	167
KRUTOST	173
SHLEDÁNÍ	181
SPÁSA	187
ŠUM	197
OSTROV	207
MEZI DVĚMA OHNI	219
KUČKA IŘED BOUŘÍ	229
ALFRED FURNACE	235
ŽIVOT	247
DAR	259
NADVLÁDA	269
MOC	279
SIBY	287
SVOBODA	297
KONEC	303
ZAČÁTKY	317
EPILÓG	331

*Tuhle knihu věnuji svým „spoluvězňům“;
díky, že jste mě při útěku z Výhně provázeli.
Je vás příliš mnoho, než abych vás tady mohl vyjmenovat,
ale zvláštní poděkování patří:*

*Sophii Hicksové za uzavření dohody,
Julii Heydon-Wellsové, díky níž se to celé stalo skutečností,
a Trevoru Horwoodovi, který se postaral o čtivost.*

Uvidíme se na druhé straně!

CHLAPEC

Kdysi jsem znal jednoho chlapce. Jmenoval se Alex Sawyer. Byl to chlapec, který na mě koukal ze zrcadla, kluk jako každý jiný. Nevypadal špatně, snad jenom trochu vyhuble. Kdybyste ho potkali na ulici, nejspíš byste se za ním ani neohlédli.

Ten kluk je teď mrtvý. Nechal jsem ho zemřít. Ale chci vám vyprávět jeho příběh. *Musím* vám vyprávět jeho příběh.

Z Alexova – ze *svého* – života před Výhni si toho moc nevzbavuju. Je to rozmazaná změt lidí bez tváře a neurčitých míst. Myslím, že měl dřív rodinu, mámu a tátu. A taky kamarády. Ale nebyl to dobrý kluk, přinejmenším to si pamatuju. Byl to grázl a zloděj. Obíral ty, které měl rád, a přinášel jim jenom smutek. Už si ani nevzpomínám, jak to celé začalo, vybavuju si jen, že toužil po věcech, jako jsou boty, kolo nebo počítač.

Uvěřit tomuhle je na tom ze všeho nejtěžší – ne pravdě o Výhni nebo o zrůdách, které se ve věznici zrodily, ale skutečnosti, že Alexův život šel do háje proto, že si prostě zoufale chtěl pořídít nové tenisky.

Šikana spolužáků na školním hřišti a občasné krádeže pětilibrovek u oběda mu nestačily. Alex a jeho nejlepší kámoš Toby se začali vloupávat do domů a krást peníze a cennosti, které tam našli. Jednoho dne vnikli do domu, o němž si mysleli, že je prázdný. Jenže nebyl. Dopadli je stříbroocí vazouni v černých oblecích a svraštělá postava s plynovou maskou přišitou k obličeji. Tobyho zastřelili a Alexe falešně obvinili z jeho vraždy – odsoudili ho k doživotnímu trestu bez možnosti podmíněčného propuštění v káznici Výheň.

Výheň. Věznice. Přestože nejsem venku ještě ani čtyřicet hodin, moje vzpomínky na pobyt v jejích útrobách už pomalu blednou. Na tohle místo, ukryté víc než kilometr pod zemí a ze všech stran obklopené neprostupnou skálou, společnost odkládala děti, o něž už nestála. Děti, na které zapomněli i jejich vlastní rodiče. Šlo o místo, kde kluci jako Alex skončili pohřbení zaživa.

Ale bylo tu něco ještě mnohem horšího. Celami se plížili sípáci v plynových maskách a odvlékali vězně do krví nasáklých tunelů pod věznicí. Uprostřed noci se vynořovaly znetvořené obludy, které trhaly své oběti na kusy. A na to všechno dohlížel správce Cross, muž krutý a nebezpečný jako samotný ďábel, muž, jemuž z očí číselo takové šílenství, nenávist a škodolibost, že pohlédnout do nich bylo stejné jako milionkrát sledovat vlastní smrt.

Alex společně s přáteli – Donovanem a Zeem – vymyslel plán útěku. Z kuchyně propašovali rukavice naplněné plynem, prorazili díru v podlaze a vrhli se do podzemní řeky. Dokázali něco, co se ještě nikomu jinému nepodařilo – našli cestu ven z Výhně. Jenže ta řeka je zanesla jen k tunelům pod věznicí a k nepředstavitelným hrůzám samoty.

A právě tam jsem... Vlastně ne já, ten kluk jménem Alex tam objevil pravdu o Výhni. Vězně tu proměňovali v monstra, zdevastovali jim mysl i tělo a přešli je na něco úplně jiného, na něco strašlivého. Pod přísným dohledem správce do těch kluků napumpovali temnou tekutinu se zlatavými flíčky, známou jako nektar. A ten nektar připravil jejich těla, dodal jim nepřírozeně velkou sílu a učinil z nich jedince schopné odolat jakémukoli zranění. Potom je sípáči na operačních sálech otevřeli, napěchovali je svaly, dali jim stříbrné oči a vypustili je do světa.

Ti šťastnější zemřeli na operačním stole. Z jiných se stali chlápci v černých oblecích – mohutní dozorcí, kteří si nepamatovali, že kdysi byli dětmi, a prahli pouze po stále větší moci. Další to nenapravitelně poškodilo, úplně přišli o rozum a proměnili se v krysy – divoké vraždící stroje, které se potulovaly tunely pod Výhni a zmasakrovaly každého, na koho narazily.

A někteří dopadli ještě hůř. Jejich geny zmutovaly a oni se proměnili v jedince, kteří svou velikostí, rychlostí a silou popírali veškeré přírodní zákony, v nepředstavitelně zuřivé bestie, jež připomínaly spíš mimozemšťany než lidi. V berserky.

Alexe a Zeea zachránil ze samoty chlapec jménem Simon, kluk napůl proměněný správcovou operací – trup a jednu ruku měl stejnou jako chlápci v černém, oči stříbrné. Společně se pokusili vyšplhat komínem vězeňské spalovny, a uniknout tak na svobodu. Byli však odhaleni, znovu je chytili a správce tentokrát neztrácel čas a okamžitě Alexe poslal pod kudlu.

Nevybavuju si bolest, jenom sílu, kterou mi to přineslo. Tělo mi rozřezali na kusy a zase složili dohromady. *Zdokonalili* ho. Už jsem nebyl Alex, byl jsem něco lepšího, něco významnějšího. Správce mi

hustil do hlavy přísliby moci, vyprávěl mi o připravované válce mezi silnými a slabými, mezi monstry a lidmi, mluvil o nové vlasti, jež povstane z popela starého světa. Skoro jsem zapomněl, kdo jsem. Málem jsem se stal jedním ze správcových dětí, vojákem Výhně.

A tehdy jsem poprvé uslyšel samotného Alfreda Furnace, tajemnou sílu stojící za vším tím šílenstvím. Furnace nežil ve věznici, ale jeho temná přítomnost naplňovala všechny tvory, kteří zde přebývali; ovládala každou jejich myšlenku, řídila jejich činy. Byl jejich velitelem, jejich bohem a jeho moc byla nezpochybnitelná.

Přesto se mu jistá část mého já dokázala vzepřít. Vzpomněl jsem si na své jméno, vzpomněl jsem si na svůj starý život. Zee, Simon a já jsme se probojovali zpátky do hlavní části věznice, s pomocí spoluvězňů jsme prolomili brány a unikli z Výhně.

Byli jsme přesvědčení, že jsme to dokázali. Mysleli jsme si, že jsme volní.

Jenže útěk z vězení byl přesně tím, co si Alfred Furnace přál. Jeho jednotky vyčkávaly v příšeří – armáda složená z vazounů v černém a berserků. A zatímco bezpečnostní složky měly plné ruce práce s uprchlými vězni, udeřil. Zahájil svou válku proti lidstvu.

Disponoval rovněž tajnou zbraní, novým druhem nektaru, jedem s rudými flíčky, který se šířil jako epidemie. Z každého pokousaného dítěte, jemuž se tenhle vylepšený nektar dostal do těla, se stala superkrysa poháněná zuřivostí a touhou zabíjet. Během několika hodin po hromadném útěku vězňů město v důsledku řádění téhle nové rasy krys padlo. Úřady povolaly armádu, vyhlásily výjimečný stav, ale bylo už příliš pozdě: Furnaceova děsivá armáda byla nezastavitelná.

A jakou roli v tom celém hraju já?

Nejsem si jistý, jestli znám odpověď. Krátce poté, co jsme uprchli, mě kousl berserk a kontaminoval mou krev novým nektarem. Ale bylo to jen malé kousnutí, nestačilo na to, aby se ze mě stal jeden z nich. Následně se v mé hlavě objevily vidiny. Vidiny pocházející od samotného Furnace a prostřednictvím nektaru nasměrované do mého mozku. Ukázal mi věžák, mrakodrap, na němž seděla jakási nestvůra a vyla na svět pod sebou. Myslel jsem si, že to je on, byl jsem přesvědčený, že ta bestie je Furnace, a věděl jsem, že se ho musím pokusit zabít. Se Simonem, Zeem a Lucy – dívkou, kterou jsme potkali ve městě – jsme vymysleli plán. Zee a Lucy se vydali hledat vojáky, aby jim řekli, že mají zničit věžák. Simon a já jsme vyrazili za Furnacem.

Ale nenašel jsem ho tam. Našel jsem správce. Naplnil své tělo tím novým nektarem, a získal tak nadlidskou sílu. Bojovali jsme spolu a oba jsme málem zemřeli. Nabízel se jediný způsob, jak přežít. Napil jsem se krve proudící jeho žilami a vysál z něj nový nektar. Sice mi to zachránilo život, ale stálo mě to poslední zbytky zdravého rozumu. Zabil jsem správce – předhodil jsem ho jeho vlastním ohavným stvůrám, aby ho sežraly –, jenže sám jsem se přitom stal něčím ještě horším. Protože přesně to Furnace taky chtěl – správce ho zklamal a on potřeboval nového generála. Chtěl po *mně*, abych se stal jeho pravou rukou.

Správce Cross možná prohrál, ale Alfred Furnace zvítězil.

Vylezl jsem na střechu mrakodrapu – který už zachvátily plameny, protože ho stíhačky zasypaly raketami –, posadil jsem se na věžičku a pohlédl na rozpadající se město pod sebou. Potom jsem zařval. Uvědomil jsem si totiž, že netvor, kterého jsem spatřil ve své vidině, vůbec nebyl Furnace.

Byl jsem to já.

Není divu, že jsem se nepoznal. Přišel jsem o obě ruce – moje pravá paže se proměnila v obsidiánovou čepel a levou mi v lokti utrlh granát. Nový nektar přetvořil mé tělo. Byl jsem vyšší než kdy dřív a taky silnější. Ale nejen to. Furnaceův jed se mi nahnul i do hlavy a odplavil mé poslední vzpomínky, poslední kousičky chlapce, kterým jsem kdysi býval.

Přímo na tom věžáku jsem učinil slib. Najdu Alfreda Furnace a zabiju ho. A jestli se mi svět připlete do cesty, pak mu pomáhej bůh, protože já ho roztrhám na kusy. A budu se dívat, jak hoří.

V pomstě mi nic nezabrání. Ten chlapec, ten kluk jménem Alex Sawyer, ten by to nechtěl. Jenže on už do toho nemá co mluvit. Je mrtvý.

Musím vám ale vyprávět jeho příběh. Musím vám povědět, jak ten příběh skončí.

Protože to je jediná šance, jak Alexe můžu přivést zpátky.

NA HÁKU

Brány pekla se otevřely. Ulicemi se proháněly nestvůry, nepředstavitelně zuřivé bestie, které měnily život ve smrt.

A já jsem byl jejich nový princ.

Seděl jsem na svém hořícím trůnu a přihlížel, jak zloba požírá svět. Seděl jsem na věžičce mrakodrapu a sledoval, jak se děs šíří po doutnající zemi a svírá město v rozžhavené běsnící pěsti. Šiky chlápků v černém zadupávaly kosti vojáků do asfaltu, pro ty ubohé smrtelníky v maskáčích byly příliš rychlé a silné. Jejich oběti prchaly do postranních uliček, kde je však čekalo něco ještě mnohem horšího, ztělesněné noční můry. Bestie, jež kdysi bývaly dětmi, ale teď se s nenávistí v krvi a vražednými úmysly v očích plížily ve stínech.

Další nestvůry vyly na střechách, obludy neskutečných rozměrů a síly, se znetvořenými těly a poničenou myslí. Berserkové své jméno nosili plným právem, vrhali se na vyděšené lidi jako démoni vítající zatracence u bran do podsvětí – drásali je, trhali na kusy a požírali.

Byla to armáda, jakou svět dosud neviděl, a velel jí muž, jehož smích mi zněl v uších, muž, jehož temná přítomnost poháněla všechny ty stvůry tam dole, muž, jehož svět naplňoval pouze a jenom běs.

Alfred Furnace.

Byl to člověk, kterého jsem sem přišel zabít. Člověk, kterého jsem považoval za netvora ze svých vizí – za bestii, jež seděla nad svým královstvím a sledovala, jak nový úsvit očišťuje starý svět. Jenže ten netvor nebyl Furnace, byl jsem to *já* – změněný k nepoznání, rozervaný bezpočtem soubojů a znovu slátaný dohromady nektarem. Teď už jsem věděl, proč jsem sem musel přijít, proč jsem musel zápolit se správcem, proč jsem se musel změnit.

Protože to byla jediná cesta, která mi dávala naději, že porazím Furnace.

Hluboko pode mnou cosi explodovalo a celá střecha budovy se otřásla. Obrovská rádiová anténa namontovaná na špici věžáku se s třesknutím připomínajícím šlehnutí bičem uvolnila, prořízla vzduch a sletěla dolů, kde zmizela v oblaku kouře. Ozval se druhý výbuch, po něm následoval třetí, hlasitější než první dva dohromady, a část věžičky se propadla do zuřícího pekla pod střechou. Stáhl jsem se k okraji, snažil se nasát čistý vzduch a vymyslet způsob, jak uniknout.

Jenže na žádný jsem nepřišel. Věžičku ze všech stran obklopovala ohnivá stěna, dost žhavá na to, aby roztavila vyztuženou ocelovou kostru mrakodrapu. A ostatní výškové budovy byly navzdory mé nově nabyté síle a rychlosti příliš daleko, než abych se k nim dostal. Existovala odtud jen jediná cesta, a přestože mi v těle koloval nektar – nový nektar, milionkrát účinnější než

ten starý –, pád z padesátého patra bych v žádném případě nepřežil.

Vší tou vřavou se začínala prodírat panika a žár plamenů na mé pokroucené kůži až příliš jasně naznačoval, jak bolestivé by bylo zemřít tady nahoře. Pomocí zbytku levé paže – tou krátkou čepelí, která mi trčela z lokte a působením nektaru stále rostla – jsem si z obličeje odháněl kouř, zatímco pravou rukou, připomínající meč, jsem se po hmatu snažil najít cestu podél zkoseného boku věžičky.

Stíhačky, které záutočily na věžák, byly dávno pryč, svou práci už odvedly. Na obloze se ale objevily jiné stroje: černé helikoptéry vznášející se na místě jako sokoli, se zastíněnými čelními skly natočenými mým směrem a bedlivě sledující, jak jsem odsouzený k tomu, aby mě pohltily plameny. Vyvolalo to ve mně vzdálenou vzpomínku na okamžik, kdy jsem stanul před porotou, shledali mě vinným ze zločinu, který jsem nespáchal, a odsoudili ke smrti zaživa. Šlo o jiný život, o život *někoho* jiného. Už dávno jsem nebyl tím klukem. Byl jsem teď mnohem víc.

Narovnal jsem se, nevšímal si závratě, která roztočila město pode mnou, zvedl jsem pravou ruku zakončenou čepelí a vyrazil ze sebe další přidušený řev plný nenávisti.

„Nemůžete mě zabít!“ zaječel jsem, jakmile jsem popadl dech, i když jsem věděl, že mě v helikoptérách nikdo neuslyší. „Nedovolím vám to!“

Další výbuch, tentokrát kdesi ve městě. Z benzinové pumpy se vyvalil černý dým, tmavý a hustý tak, že vypadal jako žulová hora prodírající se z hlubin země. Dva z vrtulníků se oddělily od ostatních a ladně se naklonily na stranu. Za tónovanými skly jsem

zahlédl zastíněné tváře a v otevřených dveřích jednoho ze strojů kulomet. Stále stoupaly a mířily mým směrem. Letěly si pro mě.

Couvl jsem a využil kouř z věžáku jako ochranný štít. Přitom jsem však v duchu zaslechl ten hlas. Šepot, který byl zároveň křikem, hlasitějším než kvílení větru a burácení plamenů.

Nech se chytit, promluvil ke mně prostřednictvím nektaru Alfred Furnace. Znetvořenou levou rukou jsem se praštil do hlavy a snažil se jeho zvrhlý hlas zapudit. Své špinavé prsty měl v mojí lebce od samého počátku, od chvíle, kdy jsme se probojovali z tunelů pod věznicí. Vysmíval se mi, manipuloval mnou, ovládal mě s lehkostí loutkáře tahajícího za provázky loutky.

Pořád jsem netušil, proč se o mě tak zajímá, proč mě přivedl do věžáku jen proto, abych se utkal se správcem, proč mi svými posledními, životně důležitými slovy povzbuzení pomohl porazit jeho generála a proč chtěl, abych stál po jeho pravici, až bude ohlašovat vznik svého nového království. Nedávalo to žádný smysl.

„Ne,“ zavrčel jsem a tentokrát jsem mluvil k němu. „Nebudu tě poslouchat. Najdu tě a skončuju to s tebou.“

Zemřeš, odpověděl ten hlas, sykot, jenž mě rozechvíval až do morku kostí. *A všechna naše práce přijde vniveč. Nech se chytit a já ti slibuju, že najdeš odpovědi na všechny své otázky.*

Oba vrtulníky se rychle přibližovaly. Dostaly se na úroveň věžáku, zaujaly pozici zhruba dvacet metrů ode mě a jejich lopatky roztančily široké, majestátní sloupy kouře. Napadlo mě, co ve mně asi vidí ti lidé uvnitř – spíš noční můru než člověka, se dvěma nesouměrnými zubatými čepelemi místo paží a očima připomínajícíma vířící smršť. Znal jsem tu hrůzu, kterou mé nové tělo muselo vzbuzovat, a dělalo mi to dobře, cítil jsem se mocný,

měl jsem dojem, že bych ty vojáky dokázal rozdrtit, všechny do jednoho, a převzít vládu nad světem.

Slyšel jsem Furnaceův smích, jenže ani vědomí, že se chovám přesně podle jeho představ, neotupilo nabroušené ostří vzrušení, které pronikalo do mých myšlenek.

Jeden z vrtulníků se natočil otevřeným bočním poklopem ke mně. Stroj pableskoval ve žhnoucím vzduchu a působil skoro neskutečně, přesto jsem však uvnitř dokázal rozpoznat kulomet namířený mým směrem.

„Jen do toho!“ zařval jsem. Stříleli po mně už dřív a přežil jsem to. Neměli šanci mě zabít. Ať si to zkusí a ukážu jim, jak vypadá opravdová síla. „Jen do toho!“

V okamžiku, kdy kulomet zahájil palbu, jsem už byl v pohybu a zahalený kouřovým oparem jsem se po věžičce dral nahoru. Očekával jsem bubnování kulek o střechu a smršť šrapnelů, ale ozvalo se jen tlumené zařinčení. Když jsem se otočil, vrtulník se znovu zvedal a svými rotory se snažil rozmetat můj úkryt. A neuniklo mi ani to, že střelec odřezává lano a připravuje další.

Nebyl to totiž kulomet, nýbrž vystřelovací hák.

Střelec vypálil a zastihl mě nepřipraveného. Pokusil jsem se uskočit, ale ocelové ostří připevněné na černém laně mi prorazilo břicho. Zazvonilo o betonovou věžičku a rozevřelo se jako deštník. Sáhl jsem po laně, jenže s čepelemi místo rukou jsem ho nedokázal uchopit. Hák, který mnou projel, se mi zabodl do zad, hroty ho držely na místě, a než jsem si stačil uvědomit, co se děje, odtrhlo mě to od mrakodrapu.

Svět se mi před očima rozpadl, obloha a země se proměnily v jednu nekonečnou šmouhu. Rotoval jsem vzduchem a žaludek

se mi zvedal tak silně, až jsem měl na chvílku pocit, že úplně opustil mé tělo. Došlo mi, že křičím... Tak hlasitě, jak to jen moje nedostatkem vzduchu sužované plíce dokážou. Potom se lano napnulo, ocelové drápy se mi zasekly do těla a já se houpal pod vrtulníkem jako ryba na háčku.

Začali mě navíjet, nedokázal jsem je zastavit. Mohl jsem se akorát pokusit přerážnout lano, jenže to by znamenalo pád a jistou smrt. Druhá helikoptéra byla příliš daleko, než abych se k ní dostal, obloukem se vzdalovala a mířila k zemi. Stroj nade mnou dělal totéž, klesali jsme dolů a svět se znovu odporově nakláněl. Kolem mě se míhal věžák, ze všech oken se valil kouř, ve stěnách – v místech, která zasáhly rakety – zely mohutné krátery a celá budova sténala jako mytická obluda skolená oštěpy a šípy.

Počkám si, dokud mě dostatečně nepřitáhnou. Pak udeřím, tak rychle a tvrdě, že mi nedokážou vzdorovat. Přejel jsem očima po černém provazu, který mi čouhal z břicha, a potom jsem se zaměřil na spodní část vrtulníku. Přibližoval jsem se a stroj se stále zvětšoval. Za pár vteřin budu u něj.

V průlezu se objevila postava vojáka zajištěného postrojem. Vyklonil se nade mě. V rukou držel zbraň, bleskově zamířil a stiskl spoušť.

Něco mě bodlo do paže, nebolelo to víc než žahnutí kopřivou. Podíval jsem se na to a ze rtů se mi vydralo zavrčení. Nebyla to kulka. Vypadalo to spíš jako pírkó, červená chocholka mi trčela těsně pod ramenem. Voják opět vystřelil, pak znovu a ještě jednou. Po těle i po krku se mi rozrůstal karmínový les.

Zorné pole mi začal zakrývat kouř. Až na to, že to nebyl kouř. A nebyl to ani nektar. Bylo to něco jiného, plíživá temnota, jež

odřízla neutuchající sluneční záři, vymazala město a zanechala přede mnou jen rozšklebený obličej vojáka, kterého vtahovali zpátky do vrtulníku.

Nech se chytit, ozval se znovu Furnaceův hlas, a dokonce i ten utlumila neskutečná, nepřekonatelná únava, jež se mi usadila v mysli i v kostech. *Dostaneš šanci na odplatu, to ti slibuju.*

Potom poslední střípky denního světla zaprskaly jako svíčka a okolní svět definitivně zmizel.

VIDINA

Stál jsem v lese, ze všech stran obklopený samými stromy. Z jejich sukovitých kmenů vyrůstaly větve připomínající prsty, které se kroutily a proplétaly nad mojí hlavou, bylo jich tolik, že téměř zakrývaly soumravnou oblohu. Propustily jen střípek studeného měsíčního světla a díky jeho stříbrnému doteku jsem na vlhké zemi zahlédl hromady hniijícího ovoce. Jablka, tisíce jablek. Vrány s černýma očima do nich klovaly, jako by to byly mrtvolý, a v tlející dužnině se svíjeli červi.

Takže nešlo o les. Byl to sad. To místo jsem znal. Už jsem ho viděl; ne takhle, ale vytesané z kamene. Jednalo se o sad, jehož kopie mě přivítala v horní části Furnaceova věžáku, ze kterého mě právě vytáhli. Akorát že v tom střešním bytě se nacházela socha chlapce s rozpáraným břichem, přibitého ke kmeni. Socha mladého Alfreda Furnace. Prohlížel jsem si stromy před sebou – táhly se jako armáda kostlivců –, ale nebylo tam po něm ani stopy.

Pokusil jsem se otočit, jenže jak už to tak ve snech často bývá, měl jsem zablokovanou hlavu a úplně ochromené tělo. Panika mi

jako zvratky stoupala ze žaludku, ale přinutil jsem se ji potlačit. *Je to jenom sen*, namlouval jsem si, i když jsem věděl, že je to něco víc.

Příkrov ticha halící sad byl tak nezměrný, že se skoro sám o sobě dal nazvat zvukem, němým burácením, které jsem cítil v uších, jako bych byl hluboko pod hladinou. Bezlisté větve se pohupovaly ve větru, ptáci se mezi hodováním rvali a plácali křídly, ale nevydávali žádné zvuky. Neslyšel jsem ani svůj dech a necítil vlastní tep.

Na jejich přítomnost mě upozornil oheň. Mezi stromy se začaly zlehka mihotat temné sametové stíny, na kůře kmenů se rozehrál přízračný tanec světla a tmy. Neurčité siluety pozvolna dostaly konkrétní podobu a proměnily se v postavy krácející sadem, v průvod mužů a žen, kteří v rukou svírali planoucí pochodně. Jejich oblečení vypadalo jako vystřižené z historických filmů, něco takového mohli nosit venkovani před stovkami let. Tváře měli zkřivené emocemi – možná strachem, možná hněvem, možná obojím. A drželi ty pochodně proti temnotě nastupující noci, jako by představovaly to jediné, co stálo mezi nimi a ďáblem.

Procházeli kolem mě zprava doleva, a když byli přímo přede mnou, všiml jsem si v davu dalších dvou postav. Obě nesli – jedna nehybně spočívala na dřevěném prkně a na břicho měla položený věnec, zatímco druhá měla svázané ruce i nohy a s křikem se zmítala mezi dvěma hromotluky. Druhého kluka jsem okamžitě poznal, přestože jeho tvář překypující smutkem byla pravým opakem klidného výrazu, který vyzařoval z plastiky ve střešním bytě.

Šlo o Alfreda Furnace a nebyl o nic starší než já. Zdálo se, že několik členů tlupy obhlídí okolí, a pak se rozhodli pro velký strom po mé levici. Rozběhli se k němu, své pochodně zapíchli

do mokré půdy a přivolali zbytek skupiny. Dvojice mužů hodila Furnace na zem a chlapec se snažil vykroutit, zavrát se do hlíny, jako by si snad mohl prorazit cestu do bezpečí. Jedna z žen nožem přeřízla provaz kolem jeho zápěstí a kotníků, ale než se stačil dát na útěk, muži jej znovu zvedli. Otočili ho, jeden se po něm ohnal a praštil chlapce do tváře. Pořád se neozýval žádný zvuk, jenže moje představivost mi ho s radostí dopřála.

Chtěl jsem zakročit, pokusit se to celé zastavit. Věděl jsem, že ten kluk je Furnace, ale to, jak volal o pomoc, jak mu po špinavých tvářích stékaly slzy, jak natahoval vyhublé paže k neexistujícímu zachránci – to nebylo chování šíleného psychopata, nýbrž vyděšeného dítěte. Jenže moje tělo se ani nepohnulo. Klidně jsem mohl být jedním ze stromů v sadu, zakořeněným v zemi a pevně přidržovaným větvemi svých bratrů.

Nejmohutnější z mužů nadzvedl chlapce ke stromu a přitiskl ho k němu. Další z davu se mezitím hrnuli dopředu. Dvě ženy popadly jednu Furnaceovu paži, ohnuly mu ji kolem kmene a další mu k dlani přiložila obrovský železný hřeb. Při prvním úderu jsem musel zavřít oči.

Když jsem se opět odvážil podívat, viděl jsem, jak dav ustupuje a nechává Furnace zavěšeného na kmeni. Ukřižovaného. Visel tam v agonii, jeho nohy marně hledaly pevnou půdu, po pažích mu stékala krev a pleskala o rozmačkané ovoce povalující se na zemi. Muži a ženy něžně položili mrtvolu druhého chlapce mezi sebe a strom. Mrtvý chlapec vypadal mladší než Furnace, mohlo mu být tak devět nebo deset, ale jejich tváře si byly dost podobné na to, abych pochopil, že muselo jít o bratry. Jedna žena poklekla vedle mrtvého těla, lkala do chlapcovy hrudi, a když potom

vzhledla k Alfredu Furnaceovi, ve tváři měla skoro až nelidsky pokřivený výraz. Zasyčela na Furnace, jako když kočka syčí na nepřítele, a přestože jsem ji neslyšel a nerozuměl jsem slovu, jež vyšlo z jejích rtů, můj sen mi ho vyložil.

Vrahu.

Emoce v davu se stupňovaly, dva tucty lidí vykřikovaly to samé obvinění. Kdosi po Furnaceovi něco mrskl, hozený předmět se odrazil od jeho ramene a zůstal tam po něm kašovitý flek. O pár vteřin později byl vzduch plný shnilého ovoce, smršť jablek zasypávala každický centimetr chlapcova těla. Vzlykal, fňukal, žadonil, ale jeho slova byla pro jeho trýznitele stejně neslyšná jako pro mě.

Netuším, jak dlouho ten útok trval. Ve snech čas nehraje žádnou roli. Když to však muže a ženy konečně omrzelo, hromada ovoce sahala skoro až k chlapcovým nohám. Vytloukli z něj poslední zbytky bojovnosti a on se bezvládně svezl ke stromu. Kůže mu potemněla modřinami a jen zpomalené mrkání jeho očí mi prozrazovalo, že je stále při vědomí.

Z davu vystoupil muž v černém oblečení, v rukou držel knihu vázanou v kůži. Té truchlící ženě konejšivě položil ruku na hlavu a obrátil se k mladému Alfredu Furnaceovi.

Spáchal jsi nesmírně krutý a nenávistný zločin, řekl a ta slova mi bezhlasně rezonovala v hlavě. Vražda pokrevního příbuzného je ten nejtěžší hřích a ty jsi byl shledán vinným. Muž otevřel knihu – uvědomil jsem si, že to je bible – a začal číst. *Hospodin řekl Kainovi: „Kde je tvůj bratr Ábel?“ A on odpověděl: „Nevím. Cožpak jsem strážcem svého bratra?“ Hospodin pravil: „Cos to učinil? Slyš, prolitá krev tvého bratra křičí ke mně ze země.“* Kněz, pokud to

tedy opravdu byl kněz, zaklapl knihu. *Nyní budeš proklet a odvržen od země, která rozevřela svá ústa, aby z tvé ruky přijala krev tvého bratra.*

Dav hučel, příkyvoval, někteří plivali na zem. Kněz pomalu dokráčel ke stromu, přitiskl chlapci prst pod bradu, zvedl mu hlavu a pohlédl mu do očí.

Hospodin poznamenal Kaina znamením, aby jej nikdo, kdo ho najde, nezabil. Neboť jeho trestem bylo putovat světem a být sužován vědomím vlastního hříchu. Tebe však žádné putování nečeká. Tvůj osud se zpečetí zde, v tomto lese. Tvým trestem bude smrt. Chceš ještě něco dodat?

Alfred Furnace otevřel ústa a po bradě mu sjel pramínek krve. Obličej mu otékal, jeho oči se proměnily ve vybledlé modré tůně. Za celou tu dobu strávenou ve Výhni mezi všemi těmi kluky, kteří prakticky ustavičně brečeli, naříkali a sténali, jsem nikdy neviděl nikoho, kdo by vypadal tak slabě nebo tak vyděšeně. Jeho rty vyloudily nějaké slovo, možná dvě nebo tři, já je však nedokázal rozluštit. Kněz pustil chlapcovu hlavu, odstoupil od něj a napřáhl ruce k davu.

Neprotestuje, pronesl. Spravedlnosti bylo učiněno zadost, zanechme ho napospas vlkům.

Dav byl zřejmě spokojený, začal se i s pochodněmi šourat pryč a pomalu se ztrácel v lese. Posledních pár odcházejících znovu opatrně vzalo mrtvého chlapce na ramena a zmizelo mezi stromy, na místě zůstal už jen Furnace a ta žena. Stála před ním a ramena jí poskakovala nahoru a dolů, jak naříkala. Chlapec v sobě nějakým způsobem našel sílu zvednout k ní oči a znovu vydechl ta slova. Slova, kterým jsem nerozuměl.

Její reakce byla šokující a brutální. Z lemu sukně vytáhla nůž, jehož zlověstná čepel se zaleskla v měsíčním svitu, a v stříbrnorudém záblesku jím přejela přes chlapcovo břicho, z jedné strany na druhou. Chlapec se podíval na ránu, spíš v úleku než v bolesti, a když promluvil, vyřčené slovo jsem slyšel až příliš zřetelně.

Matko?

Žena odhodila nůž na zem a vrávoravě couvla, jako by nemohla uvěřit tomu, co udělala. Zkřížila ruce na prsou, pak se otočila a utekla.

Přestože to bylo nemožné, sad mi teď připadal ještě poklidnější než na začátku, tak tichý a nehybný, jako by šlo o fotografii. Až na to, že jsem viděl krev prýstící na zem, páru stoupající do chladného vzduchu, viděl jsem, jak pulz na chlapcově krku slábne. Netuším, kde k tomu sebral sílu, ale podařilo se mu znovu zvednout hlavu a tentokrát se podíval přímo na mě.

Neudělal jsem to, řekl a ta slova byla zcela jasná, i když jsem věděl, že nemluví mým jazykem. Jeho bleděmodré oči odrážely světlo zbylých pochodní a planuly divokým ohněm – navzdory skutečnosti, že musel být na pokraji smrti. Chtěl jsem k němu jít, natáhnout k němu ruku, pohladit ho, ale bylo to marné. Mohl jsem jen naslouchat jeho bezhlasému popírání viny a věřit mu. Mohl jsem to udělat. Udělal jsem to.

„Já vím,“ odvětil jsem v duchu. A skutečně jsem to věděl. Ten kluk, Alfred Furnace, říkal pravdu. Zdálo se, že se s přemáháním pousmál, jeho úzké, promodralé rty se zachvěly a spolu s umírajícím dechem se z nich vydrala poslední dvě slova.

Děkuju ti.

NEMOCNICE

Na okamžik – na kratičký děsivý okamžik – mě napadlo, že jsem se probudil ve Výhni.

Ležel jsem v cele s bíle natřenými betonovými stěnami a zatarasenými dveřmi z masivního železa. Ze stropu visela jediná žárovka, která místnost zalévala oslepujícím světlem. Tělo jsem měl od krku až po paty omotané černým drátem, bylo ho tolik, že jsem si připadal jako zakuklená larva. Pokusil jsem se pohnout, ale stejně jako ve snu jsem byl bezmocný, pouta jsem měl připevněná k lůžku nebo stolu pod sebou. Z různých částí těla mi trčely hadičky, napojené na půl tuctu přístrojů umístěných podél levé stěny mé cely. Všechny ty přístroje jemně pípaly, jako by spolu probíraly zprávy o mém probuzení.

Chvíli mi trvalo, než mi docvaklo, že nejsem na vězeňské ošetřovně, a ta chvíle mi připadala nekonečná. Podíval jsem se za sebe a ve stěně za hlavou spatřil okno. Bylo zamřížované, ale prachem posetá záře, která jím proudila, pocházela od sluníčka venku. Jeho zlatavý dotek mě naplnil úlevou, mé srdce se uklidnilo

a svaly uvolnily. Nacházel jsem se nad zemí, ne ve Výhni. Byl jsem v bezpečí.

V rohu místnosti byla namontovaná kamera a musela být zapnutá, protože ode dveří se ozvalo několik hromových ran, jak se odsouvaly zástrčky a odemykaly zámky. Dveře se otevřely směrem dovnitř a já očekával, že vejdou chlápci v černém nebo vojáci, po zuby ozbrojení a připravení k útoku. Místo toho do místnosti obezřetně vstoupila asi čtyřicetiletá, jako lékařka oblečená žena, které na krku visel jemný stříbrný řetízek. Prošedivělé blond vlasy měla ostříhané nakrátko a její přimhouřené pomněnkové oči byly z těch, díky nimž se člověk okamžitě cítí vítaný. Nesla plátěnou skládací židličku, rozložila ji vedle mé postele a usedla na okraj. Po celou dobu ze mě nespouštěla zrak.

Otevřela ústa, aby něco řekla, potom však zaváhala a natáhla ruce k řetízku. Rozepnula ho, naklonila se dopředu a já na něm spatřil malý přívěsek znázorňující muže, který přenáší jiného muže přes řeku. *Měl bych vědět, co to je*, pomyslel jsem si, ale vzpomínky prostě nepřicházely. Žena mi obratně připnula řetízek na krk a zasunula ho pod drát, takže mi chladivé stříbro leželo na hrudi.

„Našli jsme ho ve tvé kapse,“ poznamenala a já si všiml, že má stejný přízvuk jako někdo, koho jsem kdysi znal, jako kluk jménem Zee. Pokusil jsem se vyprostit ruku, jenže drát mě svíral jako milion prstů a nedovolil mi pohnout se ani o píd. V hrdle mi vřela frustrace a slyšel jsem, jak vrčím, pulzující bručení se rozlévalo po místnosti jako tekutina. Žena ani nemrkla.

„To nic,“ pokračovala a položila mi ruku na rameno. „Uklidni se, prosím, nemusíš se ničeho bát. Chtěla jsem ti ho vrátit osobně, na důkaz dobré vůle. Chtěla jsem, abys věděl, že tu jsi v bezpečí.“

Byl jsem příliš zmatený a příliš rozčilený, než abych vnímal, co říká. Jakým právem mě tu drží? Copak neví, kdo jsem a čeho jsem schopen? Nektar ve mně stále zuřivěji bouřil, cítil jsem ho v žilách, dával mi víc síly, než by ta žena dokázala pochopit. Když jsem se ale pokusil pohnout, nešlo to. Trhal jsem hlavou sem a tam, od rtů mi tryskaly špinavé sliny. Žena zakroutila hlavou a svraстила čelo, jako by moje bolest byla i její bolestí. Úplně mě to vyvedlo z míry, protože takhle laskavě se na mě nikdo už strašně dlouho nepodíval.

„Jmenuješ se Sawyer, vid?“ zeptala se.

Sawyer, to se mi moc nepozdávalo. Zapátral jsem v chaosu uvnitř své hlavy a vylovil odtamtud něco, co nestačil ovládnout nektar. „Alex,“ zašeptal jsem a odkašlal jsem si. To slovo mi připadalo cizí, nepřijemně mi ulpívalo na jazyku.

Žena vytáhla cosi z kapsy, malou čturu. Odšroubovala víčko, přiložila mi lahev ke rtům a nechala stékat pramínek do mých úst. Polkl jsem, byl to slastný pocit.

„Jsem plukovnice Alice Panettierrová,“ pronesla, jakmile čturu znovu zazátkovala a posadila se. „Patřím k armádě, jak asi tušíš, ale jsem i doktorka. Jsem tu, abych ti pomohla.“

Její hlas byl hřejivý, konejšivý, skoro hypnotizující. „Máš štěstí, že jsi naživu, Alexi. Letectvo mělo rozkaz zničit ten mrakodrap a všechno v něm. Všechno. Až když jsme tě viděli, jak na nás z té věžičky křičíš – jak na nás křičíš *slova* –, nařídili jsme posádce vrtulníku, aby tě odchytili. Měli jsme kliku, že jsme tě dostali dřív, než se budova zřítila.“

Znovu jsem zatahal za pouta, její řeči mě už unavovaly. Čekala mě práce. Musel jsem najít Furnace a zabít ho a tahle žena byla jen

další překážkou, která mi stála v cestě. Další postradatelnou překážkou. Položila mi ruku na pevně omotanou paži a zavrtěla hlavou.

„Nevzpírej se,“ nabádala mě. „Je to lodní lano. Materiál, který slouží k vykládání přepravních beden z lodí. Vydrží i více než stotunovou zátěž a my jsme tě omotali opravdu důkladně. Ale je to pro tvé vlastní bezpečí. Ty tvoje bídné končetiny představují dost nebezpečnou zbraň. Svázali jsme tě, aby sis nešťastnou náhodou neublížil.“ Znovu jsem se pokusil pohnout a ona na mě pohlédla jako matka na zlobivé děcko. „Jestli se ale budeš dál takhle vzpouzet, tak ti to nemůžu zaručit.“

Vstala, přešla kolem postele k jednomu z přístrojů a zadívala se na údaje.

„Tvůj zdravotní stav je dobrý,“ konstatovala. „Což je vážně neuvěřitelné, když se nad tím člověk tak zamyslí. Měl jsi obrovskou díru v hrudníku, další v břiše a rentgen ve tvém těle odhalil minimálně čtrnáct kulek. Všechny tvé hlavní orgány to pořádně schytaly, a přesto stále fungují. Vlastně pracují dokonce lépe než cokoli, co jsme kdy viděli.“

Obrátila se zpátky ke mně, posadila se na okraj mé postele a ruce si položila do klína.

„Myslím, že bychom uvítali, kdybys nám vysvětlil, jak je to možné.“

Chvilí mi trvalo, než jsem ze sebe vysoukal ta správná slova. Ta jednoduchá věta mi připadala jako to nejtěžší, co jsem kdy musel dát dohromady.

„Asi mám prostě štěstí.“

Její oči se zaleskly úsměvem, ale já v nich vycítil ještě něco jiného. Náznak netrpělivosti?

„Je fajn, že neztrácíš smysl pro humor,“ poznamenala po chvíli. „Bůh ví, že ho všichni potřebujeme, obzvlášť teď.“ Naklonila se dopředu a přitiskla mi ruku na čelo. Její kůže byla chladná a její dotek uklidňující. „Mluvili jsme s tvými přáteli. Už nám toho docela dost pověděli.“

„S přáteli?“ podivil jsem se a začal pátrat ve vzpomínkách. Ty však zmizely pod nánosem nektaru jako fotografie zalité asfaltem.

„Zee Hatcher,“ vysvětlovala. „A ta dívka, Lucy Wellsová. To oni nás vyhledali, to oni nám řekli o věžáku. Vyzvedli jsme i toho dalšího chlapce, Simona Rojo-Florese. Všichni nám vyprávěli stejný příběh a já jsem zvědavá, jestli ho budeš vyprávět i ty.“

„Furnace,“ odpověděl jsem, vyplivl jsem to slovo jako obrovské sousto zkaženého masa. „Tohle všechno je jeho dílo.“

„Alfred Furnace?“ opáčila Panettierrová. „Ten muž, po kterém byla pojmenována věznice?“ Znovu jsem přikývl a sledoval, jak přechází po místnosti. Zatímco mluvila, kontrolovala nějaký přístroj. „No, právě tohle máme problém přijmout. Protože žádný Alfred Furnace neexistuje, není v žádné z našich evidencí. Jistě, máme zde Furnaceovu nadaci, lidi, kteří založili věznici a kterým patřil ten věžák – vlastně jim patřily budovy po celém městě. Ale ten muž? Ten nemůže být naživu, Alexi. Z toho, co víme, vyplývá, že Alfred Furnace se narodil před několika staletími.“

„Pořád žije,“ řekl jsem. „Mluvil jsem s ním.“ Ani jsem se nepokoušel vysvětlit jak.

„Ne, mluvil jsi s někým, kdo tvrdí, že je Alfred Furnace,“ namítla Panettierrová. „A toho člověka se snažíme najít.“

„Tak to je nás víc,“ odfrkl jsem si. „Je mi jedno, co si myslíte. Neznáte pravdu. Já v tom vězení byl. Tohle mi udělali oni, správce

a ty jeho zrůdy.“ Tělo jsem měl zakryté, ale věděl jsem, jak vypadá – bylo příliš velké na to, aby ho někdo ještě mohl považovat za lidské, celé poseté bodnými ranami po souboji se správcem. A místo rukou jsem měl dvě čepele ostřejší než skalpely. „Za vším stál Alfred Furnace. Nikdy tam nebyl, ale šéfoval tomu, to on vydával rozkazy. Ta armáda zrůd řádící ve městě je jeho a jen tak se nezastaví. *On* se nezastaví, dokud se mu nevzdá celý svět.“ Můj vztek prudce vzplál, a když jsem svaly napjal tentokrát, lana omotaná kolem mé hrudi zaskřípěla. „Jenže nepočítal se mnou, nepředpokládal, že bych ho mohl přijít zabít.“

Rezignoval jsem a zhluboka se nadechl, abych se zbavil frustrace.

„A já ho zabiju,“ dodal jsem už poněkud klidněji. „Jen co ho najdu.“

„Víš, kde hledat?“ zeptala se Panettierová. Zavrtěl jsem hlavou.

„Dobře, jsem ráda, že stojíme na stejné straně,“ řekla po krátké odmlce. „A právě teď ta strana prohrává. Zhruba třetina pravidelných sil padla v boji a my nestíháme dostatečně rychle povolávat zálohy. Ztraceně, šedesát procent našich jednotek je v zámoří. Záchranný systém je v troskách a to svinstvo se šíří tak rychle, že to ani nejsme schopni sledovat. Už to překročilo hranice okresu, na západě i na severu. Máme štěstí, že na východě je pobřeží, protože jinak by se nám situace úplně vymkla z rukou. Jestli nenajdeme způsob, jak tuhle... epidemii zastavit, dávám celé zemi pár dní, možná týden, než ji to zachvátí celou.“

Obrátila pozornost zpátky k přístrojům, konkrétně k jednomu – k velkému skleněnému zvonu, který byl silnou průhlednou plastovou hadičkou propojený s mým tělem.

„Musíme najít toho, kdo je za to všechno zodpovědný,“ prohlásila. „A v tuto chvíli se na prvním místě naší černé listiny nachází správce Cross. Víš, kde je?“

„Je mrtvej,“ odpověděl jsem a vybavil si jeho zdevastovanou tvář s jedním okem, které na mě mrkalo, zatímco se správce definitivně zmocňovali sípáci. „Zabil jsem ho.“

Panettierrová jen mlčky přejela rukou po nádobě.

„Což znamená, že máme o jednu stopu méně,“ podotkla po chvíli. „Dobrá, pověz mi tedy o té tekutině, o té černé krvi, která v tobě i v těch stvůrách koluje. Jakže to nazýváš? Nektar?“

„Tak tomu říká Furnace,“ odvětil jsem pomalu a zkoušel jsem si vzpomenout, co vím. „Nikdy nám neprozradili, co je ten nektar vlastně zač, jen co umí. Upraví vám geny, takže jste větší a silnější. A udržuje vás při životě, když utrpíte zranění; dokáže zacelit rány, zahojit zlomené kosti. Taký může člověka učinit nesmrtelným. Proto Furnace pořád žije.“ Jed v mé krvi jako by věděl, že o něm mluvím. Prohnal se mi tělem jako zvíře čekající na vypuštění a mně se prudce zrychlil tep. „Ale nejen to. Změní i vaši mysl. Zbaví vás veškeré slabosti. A když na to přijde, ve většině lidí se nic jiného než slabost neskrývá. Jakmile zmizí... Jakmile se vytratí všechny ty ubohé emoce, zůstane jenom nenávisť a vztek. To jsou ty obludy – jsou tím, co z člověka zbude, když ho zbavíte všeho lidského.“

„Ale ty jsi jiný,“ poznamenala Panettierrová. „Můžeš mluvit, víš, co se ti stalo. Jak je to možné?“

Pokusil jsem se pokrčit rameny. Bez úspěchu.

„Nenechal jsem se donutit k tomu, abych zapomněl své jméno,“ řekl jsem. Jinak se to vysvětlit nedalo.

Snad celou minutu ani jeden z nás nepromluvil a já se to ticho rozhodl prolomit, třeba jen proto, abych se ujistil, že se nezastavil čas.

„Pusťte mě odsud,“ nadhodil jsem. „Můžu vám pomoci. Oba přece chceme to samé. Najdu Alfreda Furnace a zabiju ho. Je to jediná šance, jak to celé ukončit.“

Zdálo se, že plukovnice svésila ramena a povzdechla si. Zvedla ruku k přístroji, na okamžik zaváhala a pak cvakla spínačem. Slyšel jsem, jak uvnitř naskočil motor a skleněný zvon zadrnčel jako žertovné falešné zuby.

Něco mi zaškubalo v kůži na paži, nepříjemný pocit z jehly zaražené hluboko v těle. Bránil jsem se, ale od krku dolů jsem byl jako ochrnutý – přesně jako v mém snu.

„Obávám se, že to nemůžu udělat,“ opáčila přes hukot přístroje. „Kdybychom tě teď pustili, bylo by to pro tebe příliš nebezpečné. Jsme tu od toho, abychom se o tebe postarali, Alexi. To je moje priorita – zajistit, abys byl v pořádku.“ Na tváři se jí znovu objevil ten znepokojivý úsměv. Odhaloval prostě až moc zubů. Poplácala mě po temeni hlavy, jako bych byl pes. „A v tuto chvíli je pro tebe nejlepší místo právě tady, na lůžku.“

Ozvalo se jakési sání a hadička vedoucí ke zvonu najednou zčernala. Vytahovala ze mě nektar. Vytryskl do ní, přilnul ke stěnám, a zatímco se z něj kouřilo, hadička se rychle plnila.

„Co to děláte?“ vyhrkl jsem a zoufale se přitom vzpíral.

„Nemusíš se ničeho bát,“ ubezpečovala mě Panettierrová a hladila mě po vlasech. „Odebereme ti jenom vzorek nektaru. Chceme provést pár testů a pokusit se najít nejlepší způsob, jak ti pomoci, jak tě vyléčit.“